

Stykke Arbejde, og det gaar fra Marinen til private Mestre, et Forhold, som ikke burde finde Sted, da Marinen godt selv er i Stand til at udføre de Arbejder, der gaar over paa private Hænder. Hvorvidt der finder offentlig Licitation Sted, ved jeg ikke, men det er underligt at se, at naar der udføres et Arbejde af private udenfor Orlogsværftet, Tømrerarbejde, Bolværksarbejde og lignende, er det gerne den paagældende før nævnte Tømrermester, der faar Arbejdet; det er et Tilfælde, som har lidt af en Tanke, synes jeg. Under disse Forhold er det naturligt, at de Mennesker, der arbejder derude, kun har en ringe Fortjeneste, sjældent 100 Kr. om Aaret i Akkord. Akkorder er jo ellers en Form, der bruges for at faa Folk til at skynde sig, og jeg skal erkende, at de har ogsaa den Egenskab, men navnlig Marinen, som holder paa Akkorder, skulde da ogsaa sørge for, at Folkene hurtigst muligt fik at vide, hvad de skulde have for det Arbejde, de skal udføre. Men det faar de ikke. De faar noget, der hedder en Akkordseddel, men den faar de først længe efter, at de har paabegyndt Arbejdet. Det sker endogsaa, paastaas det, at et helt andet Arbejde end det, de har Akkord paa, ogsaa bliver opført i Akkorden, saaledes at de ingen Betaling faar derfor. Dette graverende Forhold, at Mennesker, som er nede paa en meget lav Fortjeneste, maa vente i Uger og Maaneder, inden de kan faa deres Tilgodehavende opgjort, synes jeg, er noget af en Skandale, og jeg synes, at det maatte indbringe den Mand, som er den øverste Chef i dette Forhold, en meget alvorlig og skarp Misbilligelse. Det er en Selvfølge, at Ministeren ikke kan kende alle disse Enkeltheder, men jeg har fremført dem her, fordi de forekommer mig at være af den Beskaffenhed, at der tiltrænges en Forandring. Men naar Arbejderne har ønsket saadanne Forandringer, er de blevet mødt med Overlegenhed; saa har man sagt, at hvis de ikke ønsker at fortsætte, kan de gaa. Det er det sædvanlige Slavefoged-Standpunkt: „Hvis du ikke vil arbejde, din Hund, kan du skruppe af!“ Det er man vant til at høre fra den Side. Men det er sikkert ogsaa kun, fordi denne Institution faar Lov til at passe sig selv, at man har kunnet tillade sig den Optræden overfor Arbejderne.

Det, jeg har nævnt her, vedrører særlig den højtærede Marineminister, men jeg vil gerne her gøre et lille Svinkearinde til den højtærede Finansminister. Der er nemlig den Mærkværdighed, at medens alle andre i Statens Tjeneste, saavel civile som mili-

tære, selvfølgelig faar Pension af deres Alderstillæg, faar Marinens Arbejdere det ikke. De er her som i andre Forhold blevet snydt. Hærens Folk faar det, men Marinens ikke. Det er igen den betydelige Kontrast, der er i den Maade, Hærens og Marinens Ledelse behandler deres underordnede paa. Det er ikke altid helt tilfældigt, at det netop er Marinens Folk, det gaar ud over. Det er fremhævet mange Gange, og endelig i Fjor syntes der at blive Ørenlyd derfor. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremdrog Sagen under Finanslovens Behandling og spurgte den daværende Marineminister, om det dog ikke var muligt nu at faa givet disse Folk Pension af deres fulde Løn, altsaa ogsaa af deres Alderstillæg, og det svarede Ministeren. Ja til, det forudsatte naturligvis en Ændring i Pensionsloven, men den vilde komme. Da jeg senere forhørte mig i Marineministeriet, sagde man ogsaa: Ja, der vil til Efteraaret komme et Forslag i den Retning. Nu har jeg ikke ventet mig, at det skulde komme hoppende lige straks, fordi vi aabner Rigsdagen; der kan jo være vigtigere Ting. Men jeg vil gerne spørge Ministeren, om der kan ventes et Forslag i den Retning, hvorefter disse Folk faar Pension efter deres fulde Løn. Under de Løndebatter, der har været her gennem Aarene, har man altid, ikke mindst fra den forhenværende Forsvarsministers Side, hævdet, at de saakaldte Emolumenter var saa svimlende høje. Dertil blev der sagt: Nuvel, naar de skal regnes med og beregnes højere, end de er, saaledes at Lønnen derved bliver større, end den faktisk er, bør de vedkommende selvfølgelig have Pension deraf. De har hidtil faaet Pension af Emolumenterne til et Beløb af 100 Kr. Naar man nu vil gøre den Retfærdighedshandling, man har tøvet med saa mange Aar, at give dem Pension af deres fulde Løn, burde man ogsaa forhøje de Emolumenter, som giver Pension, saa meget, at det bliver 150 Kr. i Stedet for 100 Kr. Nu ved jeg meget vel, at den højtærede Finansminister har forelagt et Forslag om en Kommission om Pensionsvæsenet, men jeg maa bede saa mindeligt: Lad nu ikke Marinens Arbejdere igen komme i Kommission, lad dem dog foreløbig faa, hvad de har haft Krav paa i mange, mange Aar! Da Forsvarskommissionen skulde ned-sættes, sagde man: Ja, nu kan vi ikke snakke om disse Forhold, nu maa I blot vente, nu kommer der en Kommission i Sagen, men I skal se, at naar den bliver færdig med sine Sager, vil der nok blive gjort noget. Der gik jo baade Vinter og Vaar med Forsvars-